

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.

SECȚIA A CINCEA

DECIZIE

Cererea nr. 25276/16
Veaceslav SOCOLOVSKI
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a cincea), întrunită la 19 iunie 2025 într-un Comitet format din:

Andreas Zünd, *Președinte*,

Diana Sârcu,

Mykola Gnatovskyy, *judcători*,

și Viktoriya Maradudina, *Grefier adjunct interimar al Secției*,

Având în vedere cererea menționată mai sus, depusă la 29 aprilie 2016,

Având în vedere observațiile prezentate de către Guvernul reclamat și cele prezentate în replică de către reclamant,

După deliberare, pronunță următoarea decizie:

FAPTELE ȘI PROCEDURA

Informațiile detaliate referitoare la reclamant se regăsesc în tabelul din anexă.

Plângerile pe care reclamantul le-a depus în baza Articolelor 6 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 (neexecutarea hotărârilor judecătorești naționale și lipsa unui recurs efectiv în acest sens) au fost comunicate Guvernului Republicii Moldova („Guvernul”) la 14 aprilie 2023.

A. Prima procedură de executare

Reclamantul se plânge în legătură cu neexecutarea titlului executoriu emis de către instanța de fond la 26 noiembrie 2009, prin care o companie privată a fost obligată să plătească o indemnizație unică pentru pierderea capacității

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

de muncă, în valoare de circa 165.854 de lei moldovenești (MDL) (echivalentul a 9.755 EUR).

Prima procedură de executare a fost inițiată la 27 octombrie 2010. În aceeași zi, titlul executoriu a fost expediat companiei debitoare spre executare. În lipsa executării voluntare a acestei hotărâri, executorul judecătoresc a întreprins mai multe măsuri pentru a asigura plata sumei respective, însă fără succes.

La 19 noiembrie 2010, executorul judecătoresc a aplicat sechestru asupra mai multor bunuri (aparate de joc, mese și scaune) care aparțineau societății debitoare, obligând-o pe ultima să transfere banii pe contul său. Bunurile sechestrate au rămas în posesia companiei. Administratorul societății debitoare a fost avertizat cu o posibilă răspundere penală.

La 8 decembrie 2010, executorul judecătoresc a sesizat procuratura în conformitate cu art. 23 din Codul de executare, pentru a trage la răspundere penală administratorul societății debitoare în legătură cu faptele sale ilegale. În special, ultimul recursese la diverse mijloace de tănuire a veniturilor, evitând cu orice preț executarea hotărârii favorabile reclamantului. Această procedură s-a finalizat cu sancționarea administratorului printr-o decizie irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 30 aprilie 2013, care l-a găsit vinovat, însă nu l-a obligat să restituie bunurile sechestrate. Reclamantul nu a fost recunoscut în calitate de parte civilă în cadrul acestui proces penal.

La 14 decembrie 2010, executorul judecătoresc a dispus numirea unui specialist de la Camera de Comerț și Industrie (CCI) pentru a evalua bunurile mobile sechestrate. În rezultat, la 21 ianuarie 2011 administratorul societății debitoare a fost informat despre obligația de a delega un reprezentant care să participe la această acțiune procesuală, ceea ce el n-a făcut. La 28 ianuarie 2011, CCI a informat executorul judecătoresc despre omisiunea societății debitoare de a prezenta bunurile respective și de a achita costurile asociate cu evaluarea lor.

La 26 ianuarie 2011, executorul judecătoresc a solicitat instanței să sancționeze compania debitoare și administratorul său. La instrucțiunea instanței de fond, cererea respectivă a fost transmisă către procuratură la 25 februarie 2011.

La 12 martie 2011, executorul judecătoresc a constatat că societatea schimbase neintenționat bunurile litigioase cu alte bunuri deteriorate care n-aveau nicio valoare de piață. Un control suplimentar a fost efectuat de către inspectoratul de poliție. La plângerea executorului judecătoresc, a fost inițiată o cauză penală în acest sens, fiind dispusă o expertiză tehnică a aparatelor de joc.

Deoarece reclamantul a refuzat să suporte în avans cheltuielile de executare, la 6 august 2012 executorul judecătoresc a constatat imposibilitatea executării titlului executoriu.

B. Cea de-a doua procedură de executare

La 19 noiembrie 2012, reclamantul a inițiat o a doua procedură de executare, cu un alt executor judecătoresc. În urma mai multor somații, fără a fi posibilă identificarea sediului oficial al companiei debitoare, a cărui adresă părea să fi fost schimbată, executorul judecătoresc a emis un proces-verbal contravențional în privința administratorului companiei. Pentru a garanta executarea hotărârii, au fost întreprinse mai multe măsuri:

- solicitări de informații referitoare la bunurile societății debitoare au fost adresate autorităților abilitate;
- asupra mijloacelor financiare a fost aplicat sechestrul, iar pe bunurile societății au fost stabilite interdicții, până la plata integrală a datoriei;
- au fost transmise somații repetate în privința părților, pentru a se prezenta la executorul judecătoresc;
- a fost emis un proces-verbal contravențional, în conformitate cu art. 318 alin. (2) și art. 319 alin. (2) din Codul contravențional;
- în final, la adresa declarată a sediului oficial a fost transmisă o somație.

Executorul judecătoresc s-a adresat instanței de judecată, în scopul sancționării administratorului. În perioada 28 noiembrie 2012 – 22 mai 2013, executorul judecătoresc a întreprins diverse măsuri pentru a identifica sediul companiei debitoare sau adresa administratorului, însă fără succes. Deoarece reclamantul devenise pasiv începând cu luna august 2013, executorul judecătoresc a constatat, la 4 aprilie 2014, imposibilitatea continuării procedurii de executare.

C. Acțiunea civilă

În final, din dosar rezultă că reclamantul a inițiat o acțiune în scopul confiscării bunurilor mobile și imobile care aparțineau administratorului societății debitoare. Această acțiune a fost respinsă printr-o hotărâre a instanței de fond din 23 iunie 2015, din motiv că exista riscul unei duble recuperări a sumei deja pretinse de la societatea debitoare.

D. Acțiunea compensatorie bazată pe Legea nr. 87/2011

La 5 martie 2014, reclamantul a inițiat o acțiune în despăgubire bazată pe Legea nr. 87 din 1 iulie 2011 privind repararea de către stat a prejudiciului cauzat prin încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei sau a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. Printr-o hotărâre din 22 mai 2014, instanța de fond a respins acțiunea, având în vedere că natura complexă a cauzei rezulta din imposibilitatea executării titlului executoriu, deoarece societatea debitoare nu deținea nici bunuri mobile sau imobile susceptibile de a fi supuse sechestrului, nici mijloace financiare pe conturile bancare. În plus, instanța a notat că autoritățile publice

acționaseră cu diligență și întreprinseseră toată măsurile necesare pentru a asigura executarea hotărârii.

Printr-o decizie a Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2014, apelul depus de către reclamant a fost parțial admis. Instanța a constatat că dreptul reclamantului la executarea titlului executoriu într-un termen rezonabil fusese încălcat și i-a oferit suma de 10.000 MDL (aproximativ 525 EUR) pentru prejudiciul moral. Ea a observat că, în urma sechestrării bunurilor companiei la 19 noiembrie 2010, executorul judecătoresc nu inițiasese procedura de vânzare a bunurilor sechestrate în termenul stabilit, constatând abia la 12 martie 2011 – *id est* peste 3 luni și 21 de zile – că ele dispăruseră, fiind înlocuite de alte bunuri deteriorate. Astfel, executorul judecătoresc nu întreprinsese toate măsurile posibile și necesare prevăzute de lege pentru a asigura executarea titlului executoriu.

În urma unui recurs depus de către partea adversă (executorii judecătorești și Ministerul Justiției), Curtea Supremă de Justiție, printr-o decizie din 18 martie 2015, a trimis cauza spre reexaminare către instanța de apel, într-un alt complet judiciar. Respectiva retrimiteră a fost motivată de faptul că părțile nu fuseseră citați la ședință și, respectiv, se aflaseră în imposibilitatea de a se apăra.

Printr-o nouă decizie din 3 iunie 2015, Curtea de Apel Chișinău a respins apelul și a menținut hotărârea instanței de fond din 22 mai 2014, care respinsese acțiunea în despăgubire. Instanța de apel a considerat că executorii judecătorești reacționaseră imediat la toate demersurile reclamantului și că, în această privință, ei nu puteau fi trași la răspundere pentru întârzierea executării. Judecătorii au notat că procedura de executare nu era limitată la solicitarea executării urgente, ci implica și oferirea unui sprijin efectiv executorului judecătoresc în vederea executării titlului executoriu. Respectiv, instanța de apel a considerat că unul dintre factorii care afectau procedura de executare a hotărârii era legat nemijlocit de comportamentul părților. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 25 noiembrie 2015, recursul depus de către reclamant a fost declarat inadmisibil.

ÎN DREPT

A. Cu privire la disjungerea cererii

În luna aprilie 2023, Curtea a decis, având în vedere similitudinea faptelor și a chestiunilor juridice abordate, să conexeze prezenta cauză cu cererile nr. 33497/15 și altele 8. Cu toate acestea, acum ea consideră necesar să o disjunga de la acest grup de cereri și să o examineze în mod separat.

B. Plângerile bazate pe Articolele 6 și 13 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 (neexecutarea hotărârilor judecătorești naționale și lipsa unui recurs efectiv în această privință)

În prezenta cauză, având în vedere toate elementele de care dispune, Curtea consideră că, din motivele expuse mai jos, cererea este inadmisibilă.

În fața Curții, reclamantul se plânde de încălcarea Articolului 6 § 1 și a Articolului 13 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1, din cauza neexecutării unei hotărâri favorabile lui.

Guvernul a invocat o excepție de inadmisibilitate bazată pe abuzul de dreptul la un recurs individual. El susține că reclamantul intenționat căutase să inducă în eroare instanțele naționale prin prezentarea unor informații false referitoare la pretinsul deces al administratorului societății, ceea ce afectase eforturile executorului judecătoresc în cadrul procedurii de executare. În plus, Guvernul a invocat reaua credință din partea reclamantului în cadrul celei de-a doua proceduri de executare, inițiate de către un alt executor judecătoresc, prin care încerca să solicite și să obțină prejudiciul material și moral din contul Statului, în timp ce omisese cu bună știință să suporte costurile referitoare la cele două proceduri de executare.

Reclamantul nu a răspuns direct la obiecțiile ridicate de către Guvern. El și-a limitat comentariile prin a reaminti obligația autorităților de a executa hotărârile irevocabile într-un termen rezonabil, făcând referire, în particular, la reaua credință din partea societății debitoare.

Criteriile pentru a considera o cerere abuzivă au fost rezumate, spre exemplu, în cauzele *Gross v. Elveția* ([MC], nr. 67810/10, §§ 27-28, CEDO 2014) și *Șevcenco și Timoșin v. Republica Moldova* ((dec.), nr. 35215/06 și 43414/08, §§ 22, 23 și 25, 21 aprilie 2020).

Curtea consideră că informațiile prezentate de către Guvern nu se referă la un aspect crucial al cauzei, ci la factorii care au influențat durata procedurii de executare. Referitor la neachitarea de către reclamant a cheltuielilor de executare, executorul judecătoresc ar fi putut să le recupereze din valoarea acțiunii, fapt care explică inițierea celei de-a doua proceduri, în pofida acestei omisiuni de plată. Prin urmare, Curtea respinge obiecția ridicată de către Guvern, bazată pe abuzul de dreptul la un recurs individual, în lipsa oricăror probe în această privință.

Curtea reamintește că executarea unei hotărâri trebuie considerată parte integrantă a unui „proces” în sensul Articolului 6 (*Hornsby v. Grecia*, 19 martie 1997, § 40, *Rapoarte ale hotărârilor și deciziilor* 1997-II). Principiile generale referitoare la neexecutarea hotărârilor judecătorești definitive împotriva unei persoane fizice au fost rezumate în cauza *Fuklev v. Ucraina* (nr. 71186/01, § 67 și §§ 90-11, 7 iunie 2005) și în cauza *Fociac v. România* (nr. 2577/02, § 70, 3 februarie 2005). Referitor la executarea unei hotărâri împotriva unui debitor privat, este responsabilitatea Statului de a se echipa cu un arsenal juridic adecvat și suficient care să asigure îndeplinirea obligațiilor

pozitive care îi revin. Singura sarcină care îi revine Curții este de a examina dacă măsurile adoptate de către autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente, din moment ce inerția lor ar putea determina răspunderea Statului (*Ruianu v. România*, nr. 34647/97, § 66, 17 iunie 2003).

În prezenta cauză, Curtea notează că instanțele naționale au concluzionat că neexecutarea titlului executoriu în favoarea reclamantului nu era imputabilă Statului, din moment ce societatea privată debitoare nu deținea nici bunuri, nici mijloace financiare pe conturile sale bancare, care să acopere datoriile sale. Reclamantul nu a precizat dacă existau bunuri susceptibile să acopere datoria, în cazul în care executorii judecătorești ar fi întreprins măsuri suplimentare.

Cu referire la comportamentul autorității responsabile de executare, Curtea constată că executorii judecătorești responsabili de caz au acționat în conformitate cu legea, adoptând toate măsurile posibile pentru a asigura executarea titlului executoriu litigios, și cu diligența necesară, din moment ce ei au aplicat sechestru asupra bunurilor societății debitoare. Pe de altă parte, reclamantul a adoptat o atitudine pasivă, eșuând să ofere asistența necesară executorilor judecătorești responsabili de cazul lui și manifestând o lipsă de interes începând cu anul 2013.

Curtea mai observă și că reclamantul nu a intervenit în calitate de parte civilă în procesul penal inițiat împotriva administratorului societății debitoare, deși a avut posibilitatea să o facă, aceasta fiind o soluție alternativă pentru recuperarea datoriei. În schimb, el a inițiat ulterior o acțiune separată împotriva administratorului societății, care s-a soldat cu eșec. În final, nu este exclus ca reclamantul să poată iniția o nouă procedură de executare, în cazul în care situația financiară a societății debitoare se va ameliora.

Din moment ce responsabilitatea Statului nu poate fi angajată pentru neexecutarea unui titlu executoriu din cauza insolvenței unui debitor privat (*Sanglier v. Franța*, nr. 50342/99, § 39, 27 mai 2003), Curtea nu poate decât să concluzioneze că în prezenta cauză măsurile întreprinse de către autorități în scopul executării hotărârii din 26 noiembrie 2009 au fost adecvate și suficiente în lumina circumstanțelor cauzei.

În lumina celor ce precedă, Curtea consideră că plângerile bazate pe Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 sunt în mod vădit nefondate și trebuie respinse, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.

Având în vedere concluziile de mai sus, Curtea consideră că reclamantul nu a avut o „pretenție disputabilă” în sensul Articolul 13 din Convenție și că inclusiv acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat, fiind respins în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.

DECIZIA SOCOLOVSCHI v. REPUBLICA MOLDOVA

Din aceste motive, Curte, în unanimitate,

Decide să disjunga prezenta cerere de grupul la care a fost conexată;

Declară cererea inadmisibilă.

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la 10 iulie 2025.

Viktoriya Maradudina
Grefier adjunt

Andreas Zünd
Președinte

ANEXĂ

Cererea referitoare la plângeri bazate pe Articolele 6 și 13 din Convenție și pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1
(neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești naționale și lipsa unui recurs efectiv în acest sens)

Numărul și data depunerii cererii	Numele reclamantului și anul nașterii	Denumirea instanței naționale Titlul executoriu Data hotărârii	Data începerii neexecutării	Data încetării neexecutării Perioada de executare	Acțiunea în despăgubire Denumirea instanței interne Data adoptării hotărârii Despăgubirea oferită (în euro)
25276/16 29/04/2016	Veaceslav SOCOLOVSKI 1968	Judecătoria Chișinău Obligarea unei societăți private de a plăti indemnizația pentru pierderea capacității de muncă, 26/11/2009	27/10/2010 Data inițierii primei proceduri de executare	Pendinte Mai mult de 12 ani, 4 luni și 9 zile	Finalitatea acțiunii în despăgubire: Curtea Supremă de Justiție 25/11/2015 Nicio despăgubire oferită (în urma reexaminării cauzei în recurs)